

[Christophersen.]

sammensætning er af en sådan art, at det indtil nu ikke er lykkedes at tilvejebringe et fast flertal bag en regering eller i en regering. Denne parlamentariske situation kræver derfor af partierne og af regeringen, at der lægges forhandlingsvilje for dagen, og at man må indstille sig på, at resultater kun kan opnås, hvis man er parat til at indgå de nødvendige kompromiser. På den anden side er landets situation af en sådan art, at det jo ikke kan være ligegyldigt, hvad man enes om. Der ligger foran os en række konkrete opgaver, som kun kan løses, hvis samarbejdet i folketinget fører til håndfaste og virkningsfulde beslutninger.

Opgavernes antal er stort, men der er naturligvis især én stor opgave, som nu skal løses: produktion og beskæftigelse må genskabes dér, hvor den er gået i stå. En sådan politik må samtidig tage hensyn til, at Danmark stadig har et betydeligt valutaproblem, og at vores afhængighed af omverdenen derfor er meget stor, selv om vi i løbet af det sidste halve år har opnået en bemærkelsesværdig stabilisering af vores valutastatus.

Det er klart, at partiernes udgangspunkt for den politik, der skal føres, må være de enkelte partiers planer, som de forelå forud for valget og i selve valgkampen. Disse planer er jo på mange punkter forskellige, men der er også lighedspunkter, som vi ikke skal overse. Jeg vil godt nævne nogle af dem. Jeg skal senere vende tilbage til det, som skiller partierne.

Det er f. eks. karakteristisk, at et stort flertal også i det nye folketing ønsker, at vi skal drage den fordel, vi kan, af vores medlemskab af EF. Der er også et stort flertal her i salen, der er enig om, at der er brug for en lempelig økonomisk politik, der kan styrke investeringerne og løfte forbruget i vejret. Det er den politik, som også kommer til udtryk i finanslovsforslaget, hvor der arbejdes med et betydeligt kasseunderskud, og det er den politik, som nu slår igennem på pengemarkedet, takket være diskonto-nedsættelsen og den hurtigt faldende obligationsrente. Der er i øvrigt i den forbindelse grund til at glæde sig over, at det jo ikke alene er renten, men øjensynlig også byggeriets priser, som nu er ved at gå noget

nedad, hvilket kan have betydning ikke mindst for byggeaktiviteten.

Der er også et flertal, som ønsker en begrænsning af de offentlige udgifter, selv om vi ved — og vi jo har hørt det her for få minutter siden — at der er klare forskelle mellem partiernes opfattelser af, hvor hurtigt og hvor stærkt man skal gå frem. Der er også et flertal, stort endda, som siger, at det vil fastholde de gennemførte skattelettelser, og endelig er der jo en række partier, som er enige om, at der nu bør iværksættes en erhvervs- og arbejdsmarkeds-politik, som fremmer investeringer og løser konkrete beskæftigelsesproblemer.

Jeg nævner ikke disse punkter for at skabe det indtryk, at modsætningerne mellem partierne er kunstige, for det er de naturligvis langt fra; der er mellem partiernes opfattelser reelle forskelle, som vi ikke skal undervurdere. På den anden side må det også være rigtigt af hensyn til offentlighedens vurdering af folketingets arbejdsmuligheder at understrege, at uenigheden oftere drejer sig om metoder og teknik end om mål og midler.

Men der er to væsentlige felter, hvor det er klart at der i dette folketing er betydelige modsætninger, som må overvindes, hvis der skal opnås resultater. Det første er selve finanslovsforslaget, som vi i dag har til første behandling. Selv om der er et stort flertal, som har givet udtryk for, at de vil medvirke til offentlige besparelser, må vi konstatere, at der ikke på nuværende tidspunkt findes noget flertal for de besparelser, der skal finansiere skattelettelserne.

Socialdemokratiet angriber de 5 sparepartiers aftale om besparelser på 7 mia. kr.; den kaldes for asocial. Fremskridtspartiet angriber til gengæld aftalen med det argument, at den ikke er tilstrækkelig; besparelserne bør, sådan har vi forstået fremskridtspartiet, være både 2 og 3 gange så store. Jeg skal ikke her tage stilling til disse argumenter, men det er klart, at de afslører den spændvidde, der er mellem partierne; det er holdninger, som viser, hvorfor det er svært at samle et flertal, når det drejer sig om den praktiske udformning af de politiske løsninger. Men på den anden side ved vi også, at finansloven skal gennemføres af et flertal, og derfor er partierne nødt til at forhandle